

остъръ слухъ и може да чува най-малкото шумолене. Колкото за храна, много-много не му издирява — храни се съ каквото намѣри: плодове, корени, мишки, наѣкоми, жаби, гущери. Пъкъ гроздето хичъ не обича, ами душата си дава за него. Затуй често ще го видишъ свитъ край нѣкоя лоза, лапа ли лапа — помага на пждаритѣ. Не го гледай сега, че е такъвъ измършевяль. Цѣла зима е лежалъ клетия въ дупката си, безъ да хапне нѣщо, като се е хранилъ само съ мастъта си. Ела го погледни наесень, че да видишъ да ли можешъ го позна. Като се огои тогава, той става като шопаръ — само тлъстина.

— Ами, кога излиза той на ловъ? попитахъ азъ баща си. Може ли да охаци човѣка?

— Ще ти кажа послѣ. Денѣ рѣдко ходи язовецътъ. Излиза на ловъ нощѣ и вечеръ; но сега трѣбва да е много гладенъ, та го не свѣрта въ дупката. Не усѣти ли нѣкоя миризма? Край опашката си той има единъ мѣхуръ, пълненъ съ желта мастъ, която твърдѣ неприятно мирише. Сега го гледашъ самичъкъ, но слѣдъ двѣ-три седмици той ще има 4—5 малки борсучета, които отхранва съ млѣко; а щомъ пораснатъ, тѣ сами си дирятъ храна.